

כדורגל

אין נסים

אותה תמונה חזרה פעמים אין ספור. שחקני הפועל תל-אביב עברו את הגנת טבריה, כולל השוער הוותיק גולדפארב, אך באורה פלא לא נכנס הכדור לשער הטברני.

"המשחק מכור!" שאנו הצופים והמטירו קליפות תפוזים על השחקנים. המפצץ התל-אביבי, איש חיל-האוויר דניאל דניאלי, עשה ברחבת ה-16 הטברנית כבתוך שלו, הגיע אל מול שער היריב, אך שכה ל- הפצץ. הקהל לא היה סלחן, קרא במקלה: "דניאלי הביתה!"

היו לצועקים סיבות טובות לחשוב, כי הפועל תל-אביב מתאמץ להחמיץ ולא מתאמץ מחמייץ. צופים בעלי זכרון זכרו, כי בשנים קודמות היו האגודות השייכות למרכז אחד, כהפועל או מכבי, עזירות האחת לשניה בומנים קשים. באורה פלא היו קבוצות תחתית זוכות בנצחונות מפת"ן עם על קבוצות צמרת, נמלטות בזכותן מידידה לליגה נמוכה יותר. כדי למנוע עסקות מפורקות מעין אלה, החליטה ה- התאחדות לכדורגל כי המשחקים בין ה- אגודות השייכות למרכז אחד יערכו בתחילת כל סיבוב משחקים, לפני שיתברר מי החיינה האומללות שתזדקקנה לנסים.

העונה, כבר בתחילת הסיבוב השני של המשחקים, היה ברור כי הפועל טבריה ובית"ר תל-אביב עומדות להפסד מהליגה הלאומית. לפני משחקי השבת נותרו להן עוד עשרה משחקים כדי לנסות ולהינצל מסכנת הנשירה. המועד האחרון בו ניתן היה לצפות להסדי אגודה אחת עמד ל- חלוף אף הוא. החל מהשבוע יהיה על הפועל טבריה לשחק נגד קבוצות מכבי, ומאלה אין בדרך כלל לצפות למעשה חסר או רחמים.

ליגות בנות לשחקנים. הכל היה מוכן לכך, שבאורה נס תזכה השבת הפועל טבריה, לפחות בנקודה במשחקה נגד הפועל תל-אביב. הטברנים זכו למספר הישגים במשחקיהם האחרונים בטבריה. לאחר שבראשית העונה הפסידו כמעט נגד כל קבוצות הליגה, הצליחו לפתע הטברנינים לסיים בחיקו 1:1 עם שמשון תל-אביב, לסחוט 0:0 נגד הפועל חיפה, ולהדי-אים בנצחון בשעור 0:1 במשחק נגד ה- פועל פתח-תקוה, הראשונים בטבלה. ב- מקרה השתייכו כל שלוש הקבוצות, שלא זכו להישגים בטבריה, למרכז אחד: הפועל הצופים המעטים, שהטריחו עצמו לאיצט-דיון בלומפילד היפואי, ראו כי לקבוצה עלובה כהפועל טבריה אי-אפשר לתת ל- "חולל" הפתעות.

אנשי תל-אביב החלו את המשחק כשהם רדומים, עשו רושם כאילו הם משלמים כשבת את האימון השבועי, אותו הפסידו בשל משחק נבחרת ישראל נגד שוויץ. אי קריאות הבו של הקהל עוררו אותם לבסוף. נוריאלי בעל הראשונה במשחק, 0:1 לתל-אביב. "ליגה א' ליגה א'!" צעקו הצופים, המטירו קליפות על הטברנינים. דני בורסוק אמנם הוסיף שער לקבוצתו במחצית השנייה, אך נראה היה כי חלוצי תל-אביב שכחו שמטרת המשחק היא הבק-עת שערים.

התל-אביביים, שהם משענתו העיקרית של המאמן הלאומי ציריץ, שלא הצליחו להבקיע שערים כששחקני מכבי הנבחרת נגד שוויץ החלשה, אכזבו גם מול יריב חלש פי כמה, כהפועל טבריה. פרידריך פרץ מיע באגפה, מסר למרכז, אך איכשהו הצליחו הטברנינים כמעט תמיד להרחיק את הכדור. דני בורסוק הסתפק בכך שנגע ארבע פעמים בכדור במחצית הראשונה. חזום רב.

אך זה הספיק כדי לנצח את הפועל טבריה, ולזו נותרו עוד תשעה משחקים נגד קבוצות שאין לצפות מהן כי תותרנה בקלות על נקודות נוספות.

אך לפחות במשחקים אלה לא יצעק הקהל "המשחק מכור!", אם יזכו בהם אנשי טבריה.

יחי השוויץ

קבוצת הכדורגל של בני יהודה תל-אביב שואפת כפי הנראה לשמור על שיווי-משקל ביחסה לאנשי פתח-תקוה.

לאחר שסיימו לפני תשעה שבועות את משחקם נגד הפועל פתח-תקוה בתוצאת התיקו 1:1, הגיעו לאותה תוצאה לאחר 90

דקות משחק נגד מכבי פתח-תקוה. אך השיוויון היה למראית עין בלבד.

סיפורם של שני המשחקים הוא סיפור התקדמותם של לובשי החולצות הזרותות מפרברי תל-אביב. בעוד שבמשחק נגד ה- פועל פתח-תקוה ניצלו בני-יהודה בנס מהפסד, תודות לשער שיוויון שהצליחו להבקיע, למרות שנשארו עם עשרה שחקנים בלבד, הרי שבמשחק נגד המכבים ממלכס נתנו הם את הטון.

מכבי פתח-תקוה עלתה למשחק כשהטעם המתוק של שלושת נצחונותיה האחרונים עדין בפיה, לא נבהלה מהאמביציה של בני-יהודה, זכתה בשער ראשון תודות ל- נסיון העדיף של חלוציה. ולצה, שהיה עדין רחוק מכושרו הטוב, העלה בדקה ה-29 כדור מימין, לעבר שער בני-יהודה. הקיצוני השמאלי של מכבי, הסטודנט יוסי רונצצ'יג, לא התבלבל. השער הובקע, קבע 0:1 לפתח-תקוה.

המכבים עשו רושם לרגע כאילו הם מתכוונים לרוץ לאליפות ברצינות, אלא שמשחקם לא היה מגובש די צרכו. דני בגלייבטר, ה"מוח" של המכבים, לא מצא את עצמו, והמכונה חרקה. הקהל זעק: "בני-יהודה לשחק!" שער השיוויון רחף באחרי. חלפו 5 דקות ומלך השערים של הליגה, יצחק ("זכי") מרזחי, בעט בעיטת 11 לשמאל השער. 1:1.

תקחת המכבים להתחרות עם אנשי ה- פועל מעירם, כמרץ לאליפות, קטנו במידה ניכרת בשל רגש השיוויון של בני-יהודה. ארבע נקודות יקרות הפרידו בשל התיקו בין הפועל, המובילה בראש, לבין מכבי, הנמצאת במקום החמישי.

בני-יהודה "נזהרו" מלנצח. במחצית ה- שניה הם שלטו במגרש, אך לא הבקיעו שערים.

ברה אלמוג הטעה לא פעם בהגנה הפתח-תקואית, ובלם מכבי, אהרונוב, הש-איר את זכי מרזחי יחידי מול שוער כוכ-גרונדמן בעט בעיטת עונשין מ-16 מטר, אבל שוער פתח-תקוה, חיים בוך, המשיך לחייך. הכדורים לא עברו את קו השער.

זעק צופה יפואי משולהב כלפי שחקני בני-יהודה, כשאלה ירדו מהמגרש בתום המשחק: "איך לא נצחתם אחרי משחק כזה, איך?" אך הקהל היה מרוצה משחקיו. אחת ה- ציפיות זרקה תפוז שלהם לעברו של ברה אלמוג. לאות חיבה כנראה.

מי צחק מיצחק

אחרי שחזרה בשבוע שעבר קבוצת הפועל פתח-תקוה מאצטדיון בלומפילד ביפו, היה מצב רוחם של השחקנים מודוכדי. שכן, שעה קלה קודם לכן, איבדו הללו כליל את סיכוייהם להלחם על גביע המדינה לשנת 1965, אחר שירדו מנוצחים ממפגשם עם מכבי תל-אביב, בשעור 2:3.

ביום השני השבוע, הוזעזעה העיר פתח-תקוה. מעל דפי היומון חדשות הספורט הודקרה כתבה רועשת בנוסח של "אני מאשים", פרי עטו של כתב היומון, ישר מפיו של השוער הפתח-תקואי, יצחק ויסקר.

ויסקר האשים בכתיבה מספר שחקנים מקבוצתו באדישות. היטר רצון ומשחק גרוע, תלה בהם במישרין את הקולר להפסד האחרון. הדבר היכה בתדהמה את שחקני האגודה המלבסית, אשר החליטו שלא לעבור לסדר היום מבלי להגיב על האשמותיו של חברם לקבוצה. רבים מ- חבריו של ויסקר רגזו, טענו כי תקע להם סכין בנב.

ויסקר, שרק בשבועות האחרונים חזר לשדה הכדורגל, אחר שהחלים מפציעה קשה, הרגיש כנראה כי הפעם מתח את החבל יתר על המידה. הוא מיהר להכחיש בפני חבריו כי אמר דברים אלו לכתב העתון, וכדי להמחיש את טענותיו מיהר למרדדי המערכת, שם קבל על הכתבה, תבע את עלבונו בעל-פה. כתב העתון נקרא אל 'מוכיר המערכת. כשנתבקש לתת הסבר לכתבתו זו, אמר, כי כל מה שנכתב בה הוא אמת, "דברי אלוהים חיים", ישר מפיו של יצחק וי-סקר.

נוכח המצב העדין שנוצר, הסתפק כי נראה מערכת חדשות הספורט במכתב הכח-שה נמץ של שוער הנבחרת בעבר, בעוד שהעיר פתח-תקוה לא תדע, כנראה לעולם, אם אמר יצחק ויסקר דברים אלה — אם לאו.

המלך הנערץ

ניצב בכל גאווותו לצד אשתו הסניה נארימאן, ובנו פואד, שבועות אחדים אחרי שנוגד יורשו ב'1951. הוא קיווה שלידה זו תעזור לשנות את דמותו בעיני העם, תהפוך אותו להיות שוב סמל ודוגמה.

מירל, יורה ברובה צייד, נוסע מדי יום שישי במכונית אדומה להתפלל באחד המיס-גדים ברחבי הממלכה. המגע השבועי הזה היה הקשר החזק ביותר בין המלך לעמו. כאשר נשא לאשה את סאפינו וולפיקר ה-יפה, ושינה את שמה לפארידה ("האחת וה-יחידה"), לא היה כמעט בית מצרי בו לא נתלתה תמונת הזוג היפה.

"משחרר העם המצרי"

נימה הביקורתית הראשונה שהושי-למען נגדו, נתקלה בסלחנות הממונים. היה זה כאשר פיסר את ראש-הממשלה ה-חאפדי, מוצטפה אל-נחאס, והורה לפזר את בית-הנבחרים. ההמון, שנאלץ לבחור בין אהבתו למלך הצעיר, לבין הערצתו למנהיג הקשיש שעמד בראש המאבק נגד האנגלים, סלח לפארוק. "לא הוא אשם" היתה הדעה הכללית, "אשמים היועצים שירש מאביו."

היתה בכך מידה של אמת. פארוק הצעיר, שהערצת עמו סיחררה את ראשו, לא סבל את מוצטפה אל-נחאס. הוא נעלב מהתנש-אותו של ראש-הממשלה, וכאשר הופיע פעם אל-נחאס לטכס פומבי 20 דקות אחרי ש-הופיע המלך, וזכה לתשואות היסטוריות, גמר פארוק אומר לחסלו.

אבל לא רק תחושת העלבון האישי דח-פה את פארוק. פעלו גם שתי נשמות אפ-לות, בעלות השפעה עצומה, עליו ועל חצרו. היו אלה המדינאי הימני עלי מאהר, וראש אוניברסיטת אל-אזהר, השייך מוצטפה אל-מראגי. הם שיכנעו את פארוק כי האנגלים הם האויב מספר 1 של האיסלאם, וכי מלך מצרים חייב להנהיג את המלחמה באימפריא-ליזם הבריטי.

פארוק, שבימי צעירותו היה עד למאבק האויר נגד הבריטים, חלם על היום בו יצ-ליח להנהיג מאבק זה אל הנצחון. הוא לא הסתיר את שינאתו לאנגלים. טובב את עצמו ביועצים ובגנרלים שהיו ידועים כאוהדי איטליה וגרמניה. כאשר פרצה מלחמת הער-לם הטיה הביע בפומבי את אמונתו, כי תבוסת בריטניה היא בלתי-גמעת. תבוסה זו, הכריז, תבטיח לעם המצרי את מלוא חרותו.

למרות לחץ האנגלים, סירב פארוק להר-שות לממשלתו השוננת להכריז מלחמה על איטליה או על גרמניה, גם כאשר הצמי-צו האיטלקים את אלכסנדריה, ופלשו לתוך שטחה של מצרים, סירב להכריז מלחמה. הוא הודיע כי תוקפנות זו מכוננת אך ורק נגד האנגלים, לא נגד מצרים, הורה להרחיק את הכוחות המצריים מאזור הגבול. כאשר ניתקה ממשלתו את יחסיה עם ממי-

"אמרו לנו פואד מת / אמרנו פארוק ער-מד. / אה, בעל הוורדים בלחיים / יא פארוק, מאור-עיניים. / אה, יא פארוק — תחיה לנו."

כך שרו המצרים לפני 29 שנים, כאשר ירש פארוק היפהפה את כתר אביו. השבוע, כאשר מת פארוק השמן במסעדה רומאית, לא בכה איש במצרים על מאור-העיניים ש-ככה. אבל המצרים זכרו.

הם זכרו את העלם בהיר-העיניים, בעל הגיורה הדקה והחיוך הכובש, שהפסיק את לימודיו באנגליה בהגיע אליו הבשורה על מות אביו. הם זכרו את הדי המנופפת שלום להמונים, שעה שהמלך החדש נסע במרכבה המוזהבת לטכס הכתרות. הם זכרו את ה- תקוה הלוהטת, כי המלך הצעיר ינהיג את עמו בדרך לשיחורו מן הכיבוש הזר. אפילו אויביו המושבעים ביותר לא אביו, ראשי מפלגות הוואפד, תלו או תיקחת בפארוק. פארוק לא הכזיב את עמו. על כל פנים, לא מייד. שנים ארוכות נשארה דמותו ה- ציבורית חיובית ואהודה. הוא צולם בתח-רויות ספורט, לבוש מדים צהרונים של אד-

האחות האהובה

הנסיכה פאוזיה שנישאה לשאה הפרסי וחזרה למצרים אחרי גירושה. כאשר ביקרה בחזית ארץ-ישראל בשנת 1948, לבשה פאוזיה מדי גנרל.